

Työläistyttöjen Elämästä Miljoona- kaupungissa

USEIMMISSA meistä, jotka emme ole olleet tilaisuudessa lähemmin tutustumaan maailman toiseksi suurimpaan miljoonakaupunkiin — New Yorkiin — herättää sen nimen kuuleminen jonkunlaisen epämääräisen kunnioituksen tunteen. Kuulemamme ja lukemamme kertomukset sen erikoisuuksista — pilviä hipovista rakennuksista, loistavista palatseista, Wall-kadun miljoonakeinotteluista, Broadwayn tuhansin värvivahtein loistavista mainosvaloista, valtavista ihmistungoksista sen liikekeskuksissa — sen tunteen meissä herättävät.

Lienee myönnettävä että eri henkilöihin kertomukset sen ihmeellisyyksistä vaikuttavat eri tavalla. Siihen on luonnollisesti osuutensa silläkin, minkälaisien seikkojen ja tapahtumien yhteydessä kukin on kuullut siitä useimmin mainittavan. Siitä johtuen se herättää toisissa jonkinlaista kammoa ja pelon tunnetta, toisissa kunnioitusta ja useimmissa — etenkin nuorisossa — magneetin tapaisen vetovoiman, halun päästä näkemään ja *nauttimaan* sen ihmeellisyyksistä ja nähtävyyksistä.

Lukemattomilla nuorukaisilla — pojilla ja tyttöillä — on ollut päänsä täynnä suunnitelmia ja kuvitelmia *niistä mahdollisuuksista* jotka heille avautuvat, päästyään tähän valtavaan ihmisneron, teknillisten apuneuvojen ja luovan työvoiman valmistamaan labyrinttiin. Monen monelle se on ollut kuin pyörivä rulettipöytä, jolle hän on heittänyt koko elämänsä panokseksi. Moni on myöskin kaikkensa menettänyt.

Sadoissatuhansissa on laskettava ne työläistyöt joiden tulevaisuuden toiveet ovat siellä menneet murskaksi. Mahdollisuuksien kuvitelmat ovat häipyneet olemassaolon kamppailussa; ne eivät ole tahtoneet viihtyä slummiasuntojen pimeissä, haisevissa loukoissa; kulunut vaatetus, rikkeimmiksi käyneet kengät — nälkiintyvän ruumiin verhona — on karkoittanut ne loitolle. Tilalle on hiipinyt alituisen puutteen aiheuttama jokapäiväinen harmaus, toivoton yksitoikkoisuus. Siitä on vain yksi askel perikatoon.

Toimitetut tutkimukset osoittavat sitä taloudel-

lista asemaa, jossa tuhannet jopa kymmenettuhannet työläistyöt New Yorkissa ovat. Episkopaalisen kirkon tutkimusvirasto, joka tunnetaan nimellä Church Mission of Help, on tutkinut näiden köyhäin työläistyttöjen asemaa ja julkaissut niistä hyvin mieltäkiinnittäviä tietoja. Tutkimuksia mainitun viraston taholta on toimitettu sellaisten työläistyttöjen keskuudessa, joiden palkka on ollut keskimäärin 10 dollaria ja siitä alle viikossa. Ja sellaisia tyttöjä sanotaan olevan kaupungissa tuhansia.

Tutkimuksissa on käynyt selville että kaupungissa on tuhansia, kuudentoista ja kahdenkymmenen ikävuoden välillä olevia tyttöjä, joiden palkka on kahdeksasta kymmeneen dollariin viikossa. He koettavat tulla tällä palkallaan toimeen ja esiintyä siedettävän näköisinä pukunsa puolesta, joka kuitenkin useassa tapauksessa on melkein mahdotonta. Seurauksena tällaisista nälkäpalkoista on, että näiden tyttöjen täytyy kaikin mahdollisin keinoin supistaa välttämättömiä menojaan. Kasvatuksellinen puoli tavallisesti rajoittuu silloin tällöin ostettuun sanomalehteen, tai — ylellisyystapuksissa — 10-sentin teatterinäytökseen.

Keskimäärin joutuvat nämä tytöt maksamaan vuokraa kaasuhellalla varustetusta huoneesta \$4.50 viikossa. Ruokaan kuluttavat he noin \$3.50 viikossa keskimäärin. Eräs työstä ilmoitti tutkijatoimiston virkailijoille, että hänen viikottainen laskunsa ruokatavara kauppaan sisälsi ainoastaan kaksi 10 sentin hyttelöpurkkia. Vaatetukseen käytetty summa oli keskimäärin \$1.00 viikossa.

Seurauksena kykenemättömyydestä uudistaa vaatevarastoaan, noin neljäkymmentä prosenttia työistä ilmoitti omistavansa ainoastaan yhden alushameen, viidellätoista prosentilla heistä ei ollut minkäänlaista yöpukua ja kahdella-kolmattaosalla oli vain yksi pari sukkaa.

Kahdellakymmenellä prosentilla työistä ei ollut ollenkaan nenäliinaa ja ainoastaan yhdellä kymmenestä oli sateenvarjo tai päällyskengät. Suurimmalla osalla heistä oli vain yksi leninki. Viisikymmentä prosenttia työistä ilmoitti tutkijoille että heidän päällysnuttunsa on uloskulunut; kah-

dellakymmenellä prosentilla ei ollut päällysnuttua ollenkaan. Suurin osa ei voinut käyttää ollenkaan vaatteitaan pesulaitoksissa tai puhdistettavana.

Kyyteihin työpaikkojensa välillä kuluttivat tytöt noin 70 senttiä viikkopalkastaan ja moni heistä ilmoitti kävelleensä työpaikkaansa ja sieltä takaisin pitkiä matkoja säästääkseen kyytirahan. Ainoastaan yksi kymmenestä "tuhlasi" mitään teattereihin tai elokuviin; kirjoihin tai sanomalehtiin käytetty keskimäärä tyttöä kohden oli 10 senttiä viikossa.

Näyttäneen tarpeettomalta mainita niitä tutkimuksissa selville käyneitä seikkoja, että suurin osa tytöistä ei kuluttanut mitään muihin huvituksiin, kuin mitä edellä on mainittu, siitä yksinkertaisesta syystä ettei sellaiseen heillä ole ollut minäkäänlaista mahdollisuutta. Myöskään hyvin harva heistä oli kuluttanut mitään lääkkeellistä hoitoa saadakseen sattuneissa sairaustapauksissa, tai hammaslääkärille — henkivakuutuksista tai pankkisäästöistä puhumattakaan. Se, mitä muutama sentti sattui jäämään pakollisista menoista, meni sellaisiin kuin postimaksuihin, puhelinmaksuihin, hammastahnaan, kasvopuuteriin, saippuaan y. m. välttämättömiin pikkumenoihin.

Eräs tyttö, joka oli ostanut \$1.19 maksavan yöpuvun, selitti tutkijakomitean jäsenille olleensa ajattelematon "tuhlari". "Sain \$1.50 ylityöstä sillä viikolla; olin väsynyt nukkumaan uloskulu-neessa yöpaidassa. Ehkä se oli siksi, etten ollut pitkiin aikoihin omistanut niin paljon rahaa, että minä 'tuhlasin' sen."

Eräs seitsemäntoista-vuotias tyttö oli huolehtinut toimeentulostaan kahden vuoden ajan kahdeksan dollarin viikkopalkalla, saaden siihen lisäksi lähetykseuralta 2 dollaria viikossa.

Yksi tytöistä, joka työskenteli tehtaassa, käveli päivittäin 55 kadunväliä säästääkseen kyytirahan. Siitä ei kuitenkaan ollut vastaavaa hyötyä, sillä kengät kuluivat sitä nopeammin. Myöhemmällä hän supisti menojaan sillä, että söi puolisen ainoastaan kahdesti viikossa. Eräs toinen tyttö yritti säästää 20 senttiä viikottain 8 dollarin viikkopalkastaan, ostaakseen hatun.

Lähetykseuran lähetin tarjotessa kahta dollaria eräälle tytölle, joka ansaitsi myöskin kahdeksan dollarin viikkopalkkaa, sanoi tyttö että hän ei voi sitä ottaa vastaan jos se on tarkoitettu lainaksi, sillä hän on ennestäänkin velassa \$3.75, jota hän yrittää maksaa 50 senttiä viikottain.

Tutkimuksia näiden työlläistyttyjen talouselämästä toimittanut lähetysvirasto on saamiensa tietojen perusteella julkaissut kahden tytön viikottaisen menoarvion. Toinen tytöistä ansaitsi \$10.57 viikossa ja toinen \$8.95. "Budjetti" osoittaa kummassakin tapauksessa riittävän selvästi sen elämäntason, jolla nämä työlläistyttyt tässä maailman rikkaimmassa maassa joutuvat elämään, kootessaan miljoonia ketjukauppojen omistajille, tai muille työnantajilleen.

Laaditut menoarviot osoittavat seuraavaa:

Carol'in Menoarvio: Yksi Viikko

Asunto (varustettu kaasuhellalla)	\$5.00
Ruoka	3.70
Vaatetus (uusiin ja korjaukseen)78
Vaatteiden pesu ja puhdistus	0.00
Huvitukset32
Lääkintä ja hampaiden hoito	0.00
Raittiolette-kyytimaksut06
Multa menoja17
Säästöt56
	<hr/>
	\$10.57

Margaret'in Menoarvio: Yksi Viikko

Asunto (varustettu kaasuhellalla)	\$4.50
Ruoka	3.66
Vaatetus (uusiin ja korjaukseen)	0.00
Vaatteiden pesu ja puhdistus	0.00
Kyytimaksut40
Huvitukset	0.00
Vakuutusmaksut ja säästöt	0.00
Satunnaiset (talouteen)39
	<hr/>
	\$8.95

Kuten edelläolevista taulukoista selviää, ei näiden työlläistyttyjen taloudellinen asema ole suinkaan kadehdittava. On helppo kuvitella, minkälainen on heidän asemansa sairaustapauksien sattuessa, joille he luonnollisesti ovat suuressa määrin alttiita puutteellisen ravinnon, riittämättömän vaatetuksen ja vajavaisten asunto-olojen vuoksi. Sama kysymys heillä on edessä työttömyyteen joutuessaan, jolloin monelle on mahdotonta pysyä "kunniallisena", koettaessaan viedä elämänsä päivästä toiseen.

Näiden tyttöjen taloudellinen asema puhuu voimakkaasti järjestymisen tarpeellisuudesta, voidakseen siten paremmin taistella itselleen niistä rikkauksista osan, joita työnantajansa heidän työtään kokoavat. Mutta sitä ennen on välttämätöntä tehdä luokkakasvatustyötä heidän keskuudessaan niiden, omaamiensa käsitysten muuttamiseksi, joiden mukaan välttämättömän vaatekappaleen ostaminenkin on tuhlausta. Niiden käsitysten tilalle on välttämätöntä kasvaa sellainen ajatus, että jokainen hyödyllisen työn tekijä yhteiskunnassa on oikeutettu yleistä tuotannollista tasoa ja inhimillisiä tarpeitaan vastaavaan elämäntasoon.